

Kristina blev våldtagen och hiv-positiv

Det var mötet med Kristina, som gjorde att jag kom in i arbetet runt en ny tidskrift SocialPolitik 1993. Jag ville berätta om hur hon stängdes in under ett helt dygn, våldtogs upprepade gånger av en hiv-positiv man – och smittades.

För 20 år sen jobbade jag på Eko-redaktionen i Stockholm. På ett seminarium träffade jag en kvinna som blivit hiv-positiv vid en våldtäkt. Det var 2 straffbara handlingar i ett slag, att smitta någon med hiv och våldtäkt.

Men inget hände. Inget åtal, inte ens något polisförhör med våldtäktsmannen. Ingenting.

Åklagaren väntade in Smittskyddsläkaren, och Smittskyddsläkaren tyckte att det var åklagarens bord. Och där emellan denna kvinna. Jag kom att kalla henne Kristina.

Hon var rädd för att gå ut, det hände att hon mötte mannen, de bodde i samma bostadsområde. Då var hiv en dödsdom, det var innan bromsmedicinerna kom och hon hade såklart stark ångest. Ensamstående mamma till två döttrar.

Kristina var den första i Sverige som blivit hiv-positiv efter en våldtäkt. I och med att hon var den första kunde det göras nyhetsinslag. Jag gjorde inslag efter inslag i radion – men fortfarande hände ingenting.

Till slut skrev jag en debattartikel i Expressen om det absurda i att åklagaren ingenting gör.

Då, cirka ett år efter våldtäkten, blev det äntligen fart på åklagaren. Mannen greps och dömdes så småningom till SEX års fängelse!

Han lever inte längre, men kvinnan hade jag kontakt med bara för ett par år sen.

Alla turer runt Fallet Kristina blev min ingång till en ny tidskrift – SocialPolitik. Jag ville berätta om nonchalansen,

det bristande samarbetet samhällsinstanserna emellan och om Kristina, den lilla människan, som fick betala priset. Det är det som fortfarande driver oss i arbetet bakom SocialPolitik. Idén att starta tidskriften var Barbro Holmbergs – hon blev så småningom känd som integrationsministern som gick på bluffen om att apatiska flyktingbarn simulerade. Men den Barbro jag lärde känna hade ambitioner om att berätta om alla oönskade konsekvenser av 90-talets svångremspolitik. Ambitiös och orädd.

Efter bara något år försvann hon in på sin politiska bana och jag flyttade till Göteborg och tänkte lägga ner tidningen. Men efter en föreläsning på Journalisthögskolan om socialjournalistik – och bra sådan i SocialPolitik, fick jag plötsligt nya medarbetare... och på den vägen är det.

Till våren firar SocialPolitik 20-årsjubileum!